

Arrest

nr. 116 640 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 28 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 december 2010 dient eerste verzoeker en op 16 december 2010 dient tweede verzoekster een eerste asielaanvraag in tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, die op 29 juni 2012 door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geweigerd wordt.

1.2 Op 19 september 2012 stelde de Raad de afstand van het geding vast.

1.3. Op 30 oktober 2012 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 5 november 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van in overwegingname van deze asielaanvragen

1.4. Op 26 juni 2013 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 28 juni 2013 een beslissing tot weigering van in overwegingname van de herhaalde asielaanvragen. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

De in 1.4. vermelde bestreden beslissing voor eerste verzoeker luidt als volgt:

« WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat de persoon die verklaart te heten ...

geboren te ... , op (in) ...

*en van nationaliteit te zijn : **Servië***

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/06/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 23 december 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 20 januari 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 juni 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 september 2012 de afstand van het geding vaststelde. Overwegende dat de betrokkene op 30 oktober 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tót weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 november 2012. Overwegende dat de betrokkene op 26 juni 2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een verslag van onderzoek dd. 06/12/2010 met een vertaling naar het Nederlands, een overeenkomst van een elektriciteitsmeter dd. 10/03/2010 met een vertaling naar het Nederlands, een attest dd. 08/02/2010 , een attest dd. 15/01/2010, een attest van de Raad voor de Mensenrechten dd. 16/10/2012 met een vertaling naar het Nederlands en een rijbewijs dd. 19/02/1997 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden, zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de advocaat van de betrokkene een brief stuurde naar de Dienst Vreemdelingenzaken met de reden waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben met de bovenstaande documenten als bijlage waarbij opgemerkt moet worden dat de motieven van de betrokkene om zijn land van herkomst te verlaten reeds onderzocht werden door de Belgische asielinstanties, dat de documenten die de advocaat van de betrokkene als bijlage aanbracht hierboven reeds werden besproken. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tpt verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/11/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. »

Ten aanzien van tweede verzoekster luidt de bestreden beslissing als volgt:

« WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten ...

geboren te ... , op (in) ...

en van nationaliteit te zijn : **Servië**

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/06/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 16 december 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 16 december 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 juni 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 september 2012 de afstand van het geding vaststelde. Overwegende dat de betrokkene op 30 oktober 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 november 2012. Overwegende dat de betrokkene op 26 juni 2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een verslag van onderzoek dd. 06/12/2010 met een vertaling naar het Nederlands, een overeenkomst van een elektriciteitsmeter dd. 10/03/2010 met een vertaling naar het Nederlands, een attest dd. 08/02/2010 , een attest dd. 15/01/2010, een attest van de Raad voor de Mensenrechten dd. 16/10/2012 met een vertaling naar het Nederlands en een rijbewijs dd. 19/02/1997 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden, zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de advocaat van de betrokkene een brief stuurde naar de Dienst Vreemdelingenzaken met de reden waarom de betrokkene haar land van herkomst verlaten zou hebben met de bovenstaande documenten als bijlage waarbij opgemerkt moet worden dat de motieven van de betrokkene om haar land van herkomst te verlaten reeds onderzocht werden door de Belgische asielinstanties, dat de documenten die de advocaat van de betrokkene als bijlage aanbracht hierboven reeds werden besproken. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die zij gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/11/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. »

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft op 13 september 2013 een synthesesamenvatting ingediend waarbij een aantal nieuwe stukken gevoegd werden, meer bepaald een oproeping als verdachte van verzoeker dd. 4 augustus 2013, een oproeping als verdachte van de zoon van verzoeker dd. 6 juli 2013, een geactualiseerd

verslag van de raad voor mensenrechten dd. 7 augustus 2013 en een arrest van de RvV nr. 89676 dd. 17.10. 2012.

Overeenkomstig artikel 39/81 vijfde en zevende lid van de Vreemdelingenwet wordt in een synthesememorie alle aangevoerde middelen samengevat en mogen er geen andere middelen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn.

De Raad wijst er ook op dat het gegeven dat de verwerende partij geen rekening hield met documenten die haar door de verzoekende partij niet ter beschikking werden gesteld voor het nemen van de bestreden beslissing maar slechts aangehaald wordt in de synthesememorie niet kan leiden tot de vaststelling dat de materiële motiveringsplicht miskend werd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van haar middel stelt de verzoekende partij in haar synthesememorie:

1. *Dat verweerder in de bestreden beslissingen stelt dat "de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19.09.2012 de afstand van geding vaststelde".*

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat dit gebeurde volledig buiten hun wil om en verzoekers steeds de wens hebben gehad om gehoord te worden.

Dat verzoekers duidelijk willen benadrukken dat zij volharden in hun asielrelaas en nog steeds de wens hebben om gehoord te worden.

2. *Dat de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt wanner deze stellen dat de door verzoekers neergelegde bewijsstukken, met name het onderzoeksverslag dd.30.11.2010 van de Onderzoeksrechter van de Hoofdrechtbank van Vranje (waaruit blijkt dat hun dochter Amela in hun land het slachtoffer werd van een opzettelijke aanrijding),*

de overeenkomst aangaande het gebruik van de elektriciteitsmeter dd. 10.03.2010, het schrijven dd. 16.10.2012 van de heer R.M., coördinator van de Raad voor Mensenrechten te Preshevë, het Joegoslavisch rijbewijs van verzoeker en het bewijs verzending vanuit Servië, door verzoekers konden worden naar voor gebracht tijdens de behandeling van hun vorige asielaanvraag.

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat zij een bewijs hebben neergelegd waaruit blijkt dat de door hen neergelegde bewijsstukken pas vanuit Servië per post werden overmaakt op 19.10.2012 (cf. poststempel).

Dat uit de door B-post aangebracht sticker blijkt dat verzoekers deze bewijsstukken ten vroegste op 12.11.2012 in België hebben ontvangen.

Dat de door hen ingediende vorige asielaanvraag op 5 november 2012 werd afgesloten.

Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissingen onterecht stelde dat verzoekers de door hen neergelegde stukken konden naar voorbrengen tijdens de behandeling van hun vorige asielaanvraag.

3. *Dat de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald verzoekers rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt wanner deze stellen dat verzoekers geen nieuwe gegevens naar brengt dat dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zijn van Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de wet van 15.12.1980.*

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom de door verzoekers neergelegde bewijsstukken, met name het onderzoeksverslag dd.30.11.2010 van de Onderzoeksrechter van de Hoofdrechtbank van Vranje (waaruit blijkt dat hun dochter Amela in hun land het slachtoffer werd van een opzettelijke aanrijding), de overeenkomst aangaande het gebruik van de elektriciteitsmeter dd. 10.03.2010, het schrijven dd. 16.10.2012 van de heer Ragmi Mustafa, coördinator van de Raad voor Mensenrechten te Preshevë, het Joegoslavisch rijbewijs van verzoeker en het bewijs verzending vanuit Servië, niet kunnen

beschouwd worden als nieuwe gegevens welke het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de wet van 15.12.1980 in hoofde van verzoekers aantonen.

In haar observatienota merkt verwerende partij op dat de stukken neergelegd door verzoekers betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de feiten van hun eerste asielaanvraag en besluit dat er geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade;

Het feit dat verzoekers niet vrijwillig terugkeren naar het land van oorsprong en het feit dat het de derde keer is dat zij een asielaanvraag indienen wijst op een gevaar in het land van oorsprong;

Bovendien dient te worden benadrukt dat hun asieldossier een aanleg verloren is door het feit dat er een afstand van geding werd vastgesteld in het kader van de eerste asielaanvraag; De motieven van zijn asielaanvraag zijn dus nog niet grondig onderzocht, in tegenstelling tot wat verwerende partij in de observatienota beweert.

Door deze nalatigheid van de advocaat bij wie zij keuze van woonplaats hadden gedaan komen zij in een spiraal terecht waar geen enkele instelling kennis neemt van hun dossier en deze afwijzen met stereotype motiveringen;

De feiten zoals gerelateerd door verzoekers zijn ernstig! Zijn broer werd vermoord door de Servische staat, zijn fabriek werd overgenomen door de Servische Staat, zijn zoon werd door gemaskerde Serviërs ontvoerd en de opzettelijke aanrijding van zijn dochter verliet hij het land!

Het CGVS stelt vast dat verzoekers niet vervolgd worden omdat verzoekers o.a. niet veel uitleg kunnen geven omtrent de aanrijding van hun dochter in het land van oorsprong en de DVZ beperkt haar motivering tot een afstand van geding;

Om aan te tonen dat er wel vervolging is in het land van oorsprong en dat er nieuwe feiten zijn brengt verzoeker tevens volgende stukken bij, namelijk een oproeping voor hem en zijn zoon om als verdachte te verschijnen voor de rechtbank (stuk 1 en 2);

Deze oproeping heeft hij via zijn advocaat in het land van oorsprong gekregen;

De bijlage 13 quater dient bijgevolg nietig te worden verklaard en het CGVS dient zich ernstig over dit dossier te buigen!

4. Dat verzoekers verder opmerken dat verweerder geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met de door verzoekers neergelegde nieuwe bewijsstukken, met name het onderzoekverslag dd.30.11.2010 van Onderzoeksrechter van de Hoofdrechtbank van Vranje waaruit blijkt dat hun dochter Amela in hun land het slachtoffer werd van een opzettelijke aanrijding, de overeenkomst aangaande het gebruik van de elektriciteitsmeter dd. 10.03.2010, het schrijven dd. 16.10.2012 van de heer R. M., coördinator van de Raad voor Mensenrechten te Preshevë, het Joegoslavisch rijbewijs van verzoeker en het bewijs verzending vanuit Servie, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers nieuwe asielaanvraag.

Dat deze bewijsstukken geenszins aan een grondig en een individueel authenticiteitsonderzoek werden onderworpen.

Dat immers uit het onderzoekverslag dd. 30.11.2010 van de Onderzoeksrechter van de Hoofdrechtbank van Vranje blijkt dat verzoekers dochter Amela in hun land het slachtoffer werd van een opzettelijke aanrijding.

Dat verder uit het schrijven dd. 16.10.2012 van de heer Ragmi Mustafa, coördinator van de Raad voor Mensenrechten te Preshevë, blijkt dat verzoeker in Servië nog steeds gezocht wordt door leden van Servische gemeenschap.

Dat de Raad voor Mensenrechten te Preshevë een gekende mensenrechtenorganisatie is wiens telefoon-en faxnummer en e-mailadres vermeld is op het schrijven.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen aangaande de nieuwe asielaanvraag van verzoekers, heeft nagelaten contact op te nemen met deze mensenrechtenorganisatie;

Dat verweerder heeft nagelaten een voorafgaandelijk grondig onderzoek uit te voeren.

Dat de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schenden.

In haar observatienota beweert verwerende partij dat verzoekers zich beperken tot loutere beweringen mbt töt de mensenrechtensituatie in Servie doch tonen dit niet aan met een begin van bewijs.

Het verslag van de raad voor mensenrechten te Presheve, die geactualiseerd werd op 07.08.2013 (stuk 3) is het begin van bewijs zowel over de aktuele onzekere situatie in Servie, BVujanoc en Medvegjë als het beging van bewijs van zijn eigen situatie en bevestigt dat de lokale politie van Bujanoc niets ondernomen heeft om de identiteit van de Servische daders op te sporen.

De inhoud van dit verslag mbt de situatie in Bijanoc, Preshev en Medvegjë wordt trouwens bevestigd in een arrest dd. 17.10.2012 van de RW in zaak met rolnummer 102 113 (stuk 4);

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

5. Verzoekers zijn tenslotte eveneens van oordeel dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd onderzocht of verzoekers om redenen omschreven in de Vluchtelingenconventie bij een terugkeer naar hun land van herkomst beroep zullen kunnen doen op een eerlijk proces/behandeling en op de bescherming van de Servische autoriteiten.

Dat immers de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins heeft rekening gehouden met de vaststelling dat in Zuid-Servië voor de etnische Albanen de bescherming van de nationale autoriteiten niet gegarandeerd is en zij er geenszins kunnen rekenen op een rechtvaardige behandeling en een eerlijk proces.

Dat dient te worden vastgesteld dat in Servië er sprake is van:

« Discrimination and societal violence against minorities; corruption in healthcare, education, and multiple branches of government, including the police; and an inefficient judicial system which resulted in lengthy and delayed trials, as well as long periods of pre-trial detention.

Other reported abuses included : physical mistreatments of detainees by police ; harassment of journalists, human rights advocates, and other critical of government ; lack of durable solutions for large numbers of internally displaced persons (IDPs) ; societal and domestic violence against women and children ; and trafficking in persons.

The government generally took steps to prosecute officials, both in police and elsewhere in the government, when abuses were made public. Nevertheless, many observers believed that there were numerous cases of corruption, police mistreatment, and other abuses that went unreported and unpunished...Ethnic Albanian leaders in the southern municipalities of Presevo, Buianovac, and Medvedia continued to complain that ethnic Albanians were underrepresented in state institutions at the local level" (cf. U.S. Department of State, "Serbia Country Report on Human Rights Practices for 2011" Introduction and "Section 6 Discrimination, Societal Abuses, and Trafficking in Persons, National/Racial/Ethnic Minorities 1»).*

1 <http://www.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm/wrapper>*

Geenszins werd door verweerder (recente) informatie en/of (recente) rapporten aangaande Servië anno 2011-2012 aangehaald en een onderzoek naar de mensenrechtensituatie, meer bepaalde situatie van de etnische Albanen in Zuid-Servië, uitgevoerd;

Dat derhalve verweerder de bestreden beslissingen niet afdoende motiveerde en de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 48/3 en 48/4 van, de Vreemdelingenwet schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde verweerder. »

Waar de verzoekende partijen er op wijzen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19.09.2012 de afstand van geding vaststelde en benadrukken dat zij volharden in hun asielrelaas en nog steeds de wens hebben om gehoord te worden, tonen zij niet aan dat deze feitelijke vaststelling in de bestreden beslissing geen steun vindt in het administratief dossier of dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is omdat verzoekers bij gebrek aan aanwezigheid bij de zitting van de Raad op dat ogenblik niet gehoord werden. Deze kritiek heeft betrekking op de behandeling van de eerste asielaanvraag en niet op het onderzoek of er nieuwe elementen overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn in een volgende asielaanvraag wat het voorwerp is van de bestreden beslissing. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de hoorplicht bij de behandeling van de bestreden beslissing geschonden werd.

In zoverre de verzoekende partijen van mening zijn dat de rechten van de verdediging geschonden zouden zijn bij de behandeling van de eerste asielaanvraag maken zij evenmin aannemelijk dat dit beginsel bij de behandeling van de bestreden beslissing geschonden werd.

Wat de aangehaalde schending van de wet van 29 juli 1991 dient er te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens hebben aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden

kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers naar aanleiding van hun derde asielaanvraag volgende documenten hebben ingediend:

1. Het onderzoeksverslag dd., 30.11.2010 van de onderzoeksrechter van de Hoofdrechtbank van Vranje;
2. De overeenkomst aangaande het gebruik van de elektriciteitsmeter dd. 10.03.2010;
3. Het schrijven van R. M., coördinator van de Raad voor Mensenrechten te Presheve dd. 18.10.2012;
4. Het Joegoslavisch rijbewijs van verzoeker;
5. Een briefomslag met verzendingsdatum vanuit Bujanovac 7.11.2012 en aanbieding door Bpost op 12.11.2012;
6. Een briefomslag met verzendingsdatum vanuit Bujanovac 18.10.2012.

Daar waar de verzoekende partijen stellen dat uit een door B-post aangebrachte sticker blijkt dat verzoekers deze bewijsstukken ten vroegste op 12.11.2012 na de afsluiting van de vorige asielaanvraag op 5 november 2012 hebben ontvangen en dat zij ze dan niet konden naar vorenbrengen tijdens de behandeling van hun vorige asielaanvraag stelt de Raad vast dat dit wat stuk 3 "*Het schrijven van R. M., coördinator van de Raad voor Mensenrechten te Presheve dd. 18.10.2012*" betreft geen steun vindt in het administratief dossier daar dit stuk door de verzoekende partij reeds voorgelegd werd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag op 5 november 2012 en de verwerende partij dan ook terecht motiveert dat "*de betrokkenen deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag*";

Wat de door de verzoekende partijen aangebrachte stukken 1, 2 en 4 betreft kunnen deze stukken weliswaar "*nieuw*" zijn in de zin dat ze nog niet eerder, in origineel, ter kennis werden gebracht van het bestuur, maar de verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat deze documenten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van hun eerder asielverzoek of dat zij deze stukken niet konden aanbrengen tijdens de behandeling van hun eerste asielverzoek. Het feit dat een vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerdere asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). De stukken 5 en 6 zijn geen nieuwe stukken, maar voorgelegde bewijzen met betrekking tot de verzending van stukken.

Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens, die in het kader van een herhaald asielverzoek worden aangebracht, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.021). De bewijslast hiertoe ligt bij verzoeker.

Waar verzoekers verder aanvoeren dat verweerder de bewijsstukken geenszins aan een grondig en een individueel authenticiteitsonderzoek heeft onderworpen, dient er op te worden gewezen dat verweerder overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet "*nieuw*" karakter van de aangebrachte gegevens.

Waar verzoekers "*van oordeel zijn dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd onderzocht of verzoekers om redenen omschreven in de Vluchtelingenconventie bij een terugkeer naar hun land van herkomst beroep zullen kunnen doen op een eerlijk proces/behandeling en op de bescherming van de Servische autoriteiten. Dat immers de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins heeft rekening gehouden met de vaststelling dat in Zuid-Servië voor de etnische Albanen de bescherming van de nationale autoriteiten niet gegarandeerd is en zij er geenszins kunnen rekenen op een rechtvaardige behandeling en een eerlijk proces*" stelt de Raad vast dat zij kritiek uiten op de beslissing van de commissaris-generaal met betrekking tot hun eerste asielaanvraag. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet en het behoort niet tot zijn bevoegdheid om in beroep te oordelen over de beslissing van de commissaris-generaal in een vorige asielaanvraag.

Waar verzoekers verder aanvoeren: "*Geenszins werd door verweerder (recente) informatie en/of (recente) rapporten aangaande Servië anno 2011-2012 aangehaald en een onderzoek naar de mensenrechtensituatie, meer bepaalde situatie van de etnische Albanen in Zuid-Servië, uitgevoerd; Dat derhalve verweerder de bestreden beslissingen niet afdoende motiveerde en de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 48/3 en 48/4 van, de Vreemdelingenwet schendt. Dat er sprake is*

van een manifeste beoordelingsfout in hoofde verweerder.” stelt de Raad vast dat het feit dat de verwerende partij geen rekening hield met documenten die haar door de verzoekende partijen niet ter beschikking werden gesteld voor het nemen van de bestreden beslissing niet kan leiden tot de vaststelling dat de materiële motiveringsplicht miskend werd.

De Raad kan verder slechts opmerken dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan toegekend worden. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoekers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet hebben aangevoerd, kan geen schending van deze wetsbepalingen vastgesteld worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS